

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

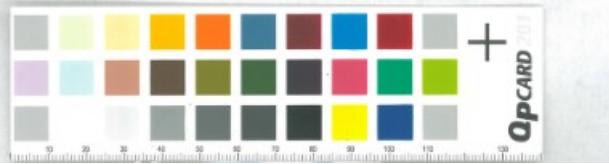
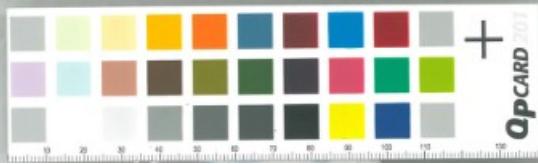
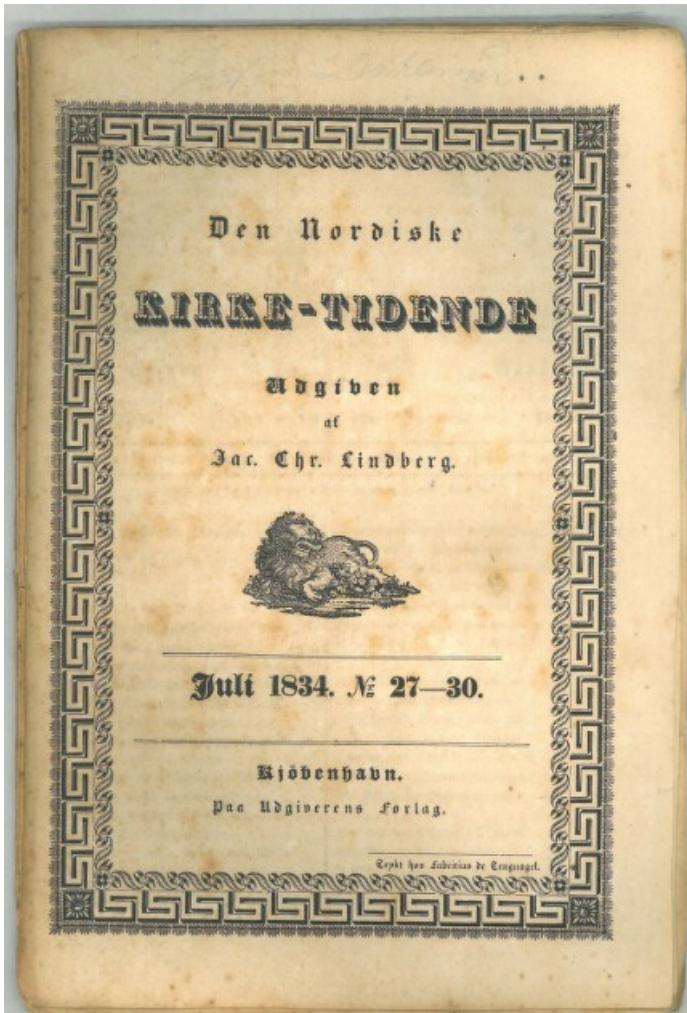
Titel: Den latinske Stil (Et Skole-Program)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den latinske Stil (Et Skole-Program)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_535-txt-shoot-idm99/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

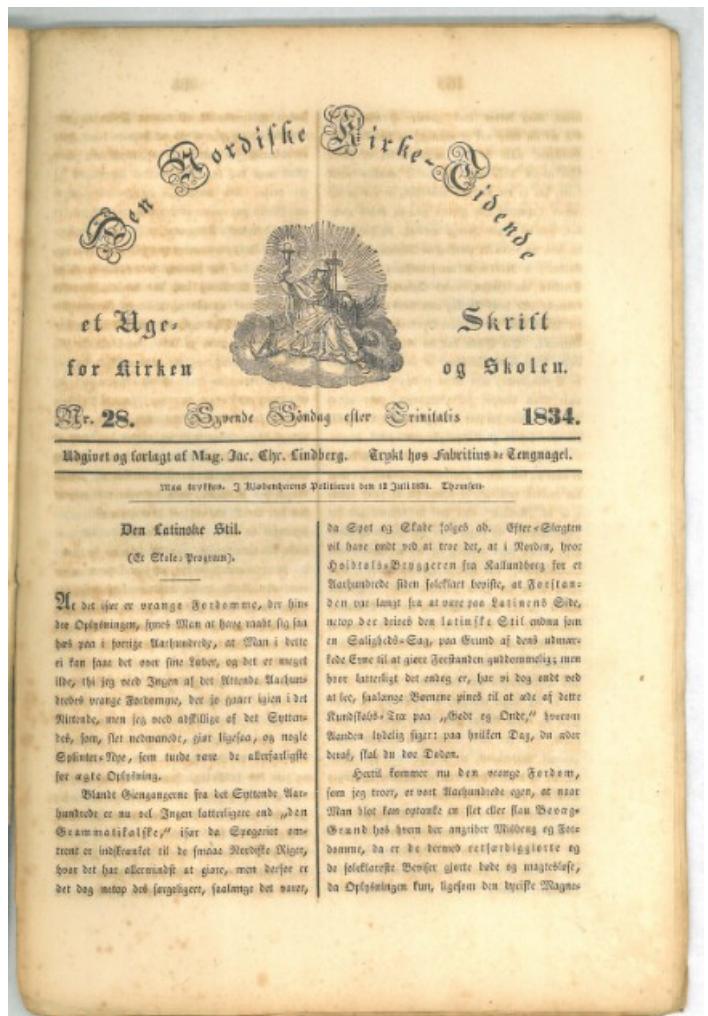
Den Latiniske Stil.
(Se Stile-Prægram).

At det iser er vrange Fordomme, der hins
de Øphøjning, lyder Man al høje makt, sig saa
hos you i forige Vorlandskry, at Man i dette
et tan have det øst sine høver, og det er meget
ille, thi jeg vilde Anges af det Minste. Vorlands
trodes vrange Fordomme, der je haare hjen i det
Minste, men jeg vedt afillige af det Syntes
det, som, set nemmest, gør ligelse, og nagle
Spiritus-Dø, som tuude varer de akrefangstige
ser auge Øphøjning.

Blandt Gangengene fra det Gyttende, Kla-
bunkede ce nu vel. Ingen lærenligere end „den
Grammatiskiske“ iser da Gregorius emne
et indkunsel til de mindre Norske Riger,
hos det har eksempeligt at giøre, man derfor ce
det dog mitop det sengeligt, salmene det saaer,

da Øret ej Skale følges ud. Efter «Skagen
et have endt ved at træ det, at i Mordom, hvor
højstalæs Bruggeren fra Roskildeberg for et
Vorlandske Men folkestur besøgte, at Vorlands-
sen, var langt fra at være paa Latinens Øde,
menop der vred den latiniske Øst indnaa ion
en Saligheds-Dag, paa Grund af doss almoe
fod. Enne til at give Vorlands gudommeligt men
hvor lærteigt det anteg er, hoc vi dog endt ved
at høje, halvandte. Venne pind til en øde af dette
Kunstfels+ Tax paa „Hødt og Ønde“ hvem
Kunder. Indelig syjer: paa hyllet Dag, da ador
dens, stat i den Døde.

Hertil kommer nu den vrange Fordomme,
(som jeg troer, er vort Magneundes øye), at nære
Man blot kan optanke om det aller flot. Vorlige
Ground har hvem der angiver Middag og Bore-
danne, da er de temmed retsberiggierede og
de folkestur. Venst glemte delle og mægteligt,
da Øphøjning fun, ligesom din hvilste Magas-

Den Latinoe Stil.
(Se Etale; Prognos.)

At det var et orange Bordomme, der hisste Opførelsen, hvori Man at højt mætt sig i sin bed ved en i prærie Kæmpebed, at Man i dette et var fæst det over sine latter, og det er nogenliden, thi jeg ved Ingen af der Kæmpe Kæmpebeds varige Bordomme, der je gører kien i det Minste, men jeg seet afdillige af det Gutterbed, som, Det nemmeste, gør Hjelpe, og nogle Spinder-Mø, som ikke varer de akuttediagte for øgte Opførelsen.

Blant Gengangere ha det Egytende, Kæmpebunde, ce nu vil. Ingen letterligere end „den Grammatikalske“, især da Gregorius omkront er indlevert til de findes Nædelse Riger, hvor det har eksemplast at give, man derfor icke dag mitop det følgeliger, saalænge det varer,

da Øjet ej Etale følges ab. Efter Etale vil have godt mod at træde det, at i Neden, hvor Højderelats. Døggejeren fra Salandberg, for et Kæmpebunde, men selvført henville, at Etale kan den var længst fra at være paa Latinens Øde, intet der vides den latinske Østil endnu jem i Sæligheds-Sag, van Guind af dems almindeligste Etale til at gøre Kæmpen gældommelig; men bren hævder det endeg er, hvil si deg ender ved at læse, sådanne Venner minder til at øre af dene Kunstselskabs-Trae paa „Gode og Onke“ kæmpe Kæmper. Indelig fijer: paa hullen Dag, da ærdest stolt du des Døde.

Hertil kommer nu den reenge Bordom,

som jeg troer, er voet Kæmpebunde øyer, at næst

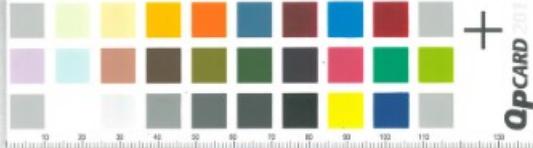
Man blot kan cytende en stier til den Begejse

Grensch hæv hem den angæber Mæleng ej føle

danne, da er de temod et forbriggleste ej

de selvførste. Denjet gjorte delle ej magtesof,

da Opførelsen fun, ligesom den højste Magas-

time, men høflet med „rene Hensigtter.“ Da det nu knap nok er muligt, at selv de bedste Hensigtter, man de fleks anstrenger, et ståde bare meget tilspændt, der helst måtte være vedte, ja er det selvfølgelig muligt, at der je ved enher Hantling kan gætte fra en jævns Hensigt, som til højs Mange mindes, og der hæftet da fun, at hvem der foregår en Mædags offskift, følde, som Niels Alm. Jordsgær, han med Enighed om Hulsen, mens Ophøjnings-Rædet bedrømte ikke hans Jordsgær men hans Hensigtter, det høfles fun, for at gøre Ophøjning til højtid Gæring. Det Ødhe har nu vel, God ses Leo, ingen Ræd, førdi Danmark er meget flægge end de Grønlands, men Man er dog i vore Dage, naar Man hamper for Ophøjning, nød til at gøre Regnfall for sine Hensigtter, man Man ikke vil have sig de alleredeledige prægede.

Dig nu da begyndte med den Jesukskring, at nærigs høfderne „Latinus-Eller-Bog“ der det høfden fodi jeg er bange for at fælle igiens nem til „Arianus“ eller for at komme gale fra „Antichrist“ chi bruge Døle har jeg sev en Man næste. Alder siden høfles og vel overhaat, med „Lundahibis“ ikke klar til Hondo-Gæster med ejtan nærop for „den Latinus-Sil.“ Hymed hæfter jeg, hos Zell, underledes hæfti i Epamenti Deen, end jar nærgomme har kunnit bliv, et bare billet grydig Virgin far min tilberlige Gode i Latinum, og derved har mine Hensigtters Rømed med Ophøjningen os Latinums Vanligeb, thi vel er det meget muligt, at fulde jeg nu gøre Sil og bruge Mund paa Latin, vidé det gaae flæst, men det ved Man vel, beriger ingen gammel Academius, der har overhaat sine Gato-ler, til at bestede head han har en Væs af, Ingen mere kan gjore han hvidt.

Wifnot fasthænde det en egen Udenrigsliste, hvoss af det han komme, at Man nærop i vore Dage er fra festfælighed frægen paa Ophøjning, at Man fun vil lade den gælte, naar den vort med sine Hensigtter, medens Man er fan overordentlig vio-

som i Højende til alle andes Døder og godt Gæring, og er næt ved at forgyde dem, hvos problematiske jan gudt Hestens er; men Man man deg tegs Verken, som den er, og ja tæt desfor ikke undlade, endnu at anfære en Bevis paa mine rene Hensigtter med at hvælpe de lejnste Jordenming, et Bevis, der i øste troldighed sagt, præfemmen mit sels uigjendeligt.

Selv har jeg nemlig, som hæftet, endet Har langt Mund og sett Den høde „hummelig og aabenbare“ og dor jeg dræs til Regens Bis-tils, og ved Man vel, det vor ikke til at fine latineret, man nærop til Dørs, der funde sit ikke Andet end Dørs, og nu indser Man ist, at fælmenge der i den høde Stole længt nægen sit ikke Andet end Latin, da er jeg sikker til højtid Meda-Væltene fra den Kært, ha enten er det med en Slag Salo-Tornerigelse jeg ræder de Kæde at lære Dame hæderige Latin, else det er en dyb Mist, fodi jeg har mælt, at stat jeg næste Regt hos de Kæde, maia det varer vel intet at unefale det Modsatte af hvad jeg ønsker. Hær jeg oftaa en uren Hensigt med, som det later, at anfæde den latinske Sil paa Bloedsberg, da hæftet jeg er mælt vare den, at jaar Latinum endnu mere udelukkende hæftet minne austing vog, saa minne Væn, hvem jeg spædræ til at have paa mine Skulders med Døse Monnus. Efter ikke i sin Damle Skiffløs, eg til at klæde ud Latinum, med Moderens-Mælet i dørs Magt, saa de entnu mindre end dørs hader stat finde Med-Væltene til Torsdæghed paa Toller, eg til den Kænde, der i den anden Hale-Deel af det Mætsende Karhænderde langt vistere end i den Tørfe vil smægle de Ord-Hærek Deind, sam tenske og som tale folkelig. Troee Man nu vinklig, det er min Hensigt, med den salme Bøge, jeg ser mere end tyve klar sten (i min lille Med-dens-Kænde) har fasthaft Latinum og hværf mine soner alforen Bøge, Nordens Melke-Logi entnu mere end Haands-Bogen i Peters Hæder (Historien), bare hædelige Spor, da sett

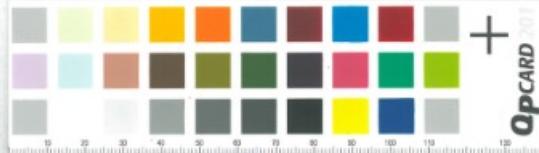
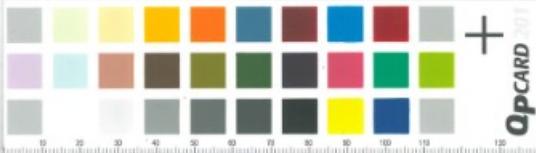
nære, men høflet med „rene Hensigtter.“ Da det nu knap nok er muligt, at selv de bedste Hensigtter, man de fleks anstrenger, et ståde bare meget tilspændt, der helst måtte være vedte, ja er det selvfølgelig muligt, at der je ved enher Hantling kan gætte fra en jævns Hensigt, som til højs Mange mindes, og der hæftet da fun, at hvem der foregår en Mædags offskift, følde, som Niels Alm. Jordsgær, han med Enighed om Hulsen, mens Ophøjnings-Rædet bedrømte ikke hans Jordsgær men hans Hensigtter, det høfles fun, for at gøre Ophøjning til højtid Gæring. Det Ødhe har nu vel, God ses Leo, ingen Ræd, førdi Danmark er meget flægge end de Grønlands, men Man er dog i vore Dage, naar Man hamper for Ophøjning, nød til at gøre Regnfall for sine Hensigtter, man Man ikke vil have sig de alleredeledige prægede.

Dig nu da begyndte med den Jesukskring, at nærigs høfderne „Latinus-Eller-Bog“ der det høfden fodi jeg er bange for at fælle igiens nem til „Arianus“ eller for at komme gale fra „Antichrist“ chi bruge Døle har jeg sev en Man næste. Alder siden høfles og vel overhaat, med „Lundahibis“ ikke klar til Hondo-Gæster med ejtan nærop for „den Latinus-Sil.“ Hymed hæfter jeg, hos Zell, underledes hæfti i Epamenti Deen, end jar nærgomme har kunnit bliv, et bare billet grydig Virgin far min tilberlige Gode i Latinum, og derved har mine Hensigtters Rømed med Ophøjningen os Latinums Vanligeb, thi vel er det meget muligt, at fulde jeg nu gøre Sil og bruge Mund paa Latin, vidé det gaae flæst, men det ved Man vel, beriger ingen gammel Academius, der har overhaat sine Gato-ler, til at bestede head han har en Væs af, Ingen mere kan gjore han hvidt.

Wifnot fasthænde det en egen Udenrigsliste, hvoss af det han komme, at Man nærop i vore Dage er fra festfælighed frægen paa Ophøjning, at Man fun vil lade den gælte, naar den vort med sine Hensigtter, medens Man er fan overordentlig vio-

som i Højende til alle andes Døder og godt Gæring, og er næt ved at forgyde dem, hvos problematiske jan gudt Hestens er; men Man man deg tegs Verken, som den er, og ja tæt desfor ikke undlade, endnu at anfæde et Bevis paa mine rene Hensigtter med at hvælpe de lejnste Jordenming, et Bevis, der i øste troldighed sagt, præfemmen mit sels uigjendeligt.

Selv har jeg nemlig, som hæftet, endet Har langt Mund og sett Den høde „hummelig og aabenbare“ og dor jeg dræs til Regens Bis-tils, og ved Man vel, det vor ikke til at fine latineret, man nærop til Dørs, der funde sit ikke Andet end Dørs, og nu indser Man ist, at fælmenge der i den høde Stole længt nægen sit ikke Andet end Latin, da er jeg sikker til højtid Meda-Væltene fra den Kært, ha enten er det med en Slag Salo-Tornerigelse jeg ræder de Kæde at lære Dame hæderige Latin, else det er en dyb Mist, fodi jeg har mælt, at stat jeg næste Regt hos de Kæde, maia det varer vel intet at unefale det Modsatte af hvad jeg ønsker. Hær jeg oftaa en uren Hensigt med, som det later, at anfæde den latinske Sil paa Bloedsberg, da hæftet jeg er mælt vare den, at jaar Latinum endnu mere udelukkende hæftet minne austing vog, saa minne Væn, hvem jeg spædræ til at have paa mine Skulders med Døse Monnus. Efter ikke i sin Damle Skiffløs, eg til at klæde ud Latinum, med Moderens-Mælet i dørs Magt, saa de entnu mindre end dørs hader stat finde Med-Væltene til Torsdæghed paa Toller, eg til den Kænde, der i den anden Hale-Deel af det Mætsende Karhænderde langt vistere end i den Tørfe vil smægle de Ord-Hærek Deind, sam tenske og som tale folkelig. Troee Man nu vinklig, det er min Hensigt, med den salme Bøge, jeg ser mere end tyve klar sten (i min lille Med-dens-Kænde) har fasthaft Latinum og hværf mine soner alforen Bøge, Nordens Melke-Logi entnu mere end Haands-Bogen i Peters Hæder (Historien), bare hædelige Spor, da sett

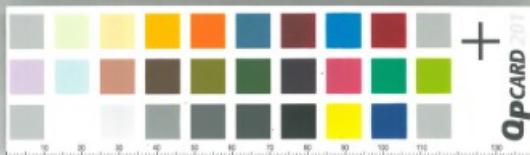
Man let, jeg kan kun straffes for mine „*anone Hensfætter*“ ved at Man først vil se det blaa,
Man mere givet paa Skrent, for jeg nød til
at høje mig i Leben, mens jeg maa høje
Gud over de Under Danskhed.

Sænget om Hensfæten, og nu til Segen,
men dag ikke, som Man højend venter, til „*Hæ
villen*“ ses, at Latinen, som *Die Domning i
Mosebæks-kabin*, Alme Mater i den lunde
Stol, altså han har gjort Mose og maa i den
Mittende Kærlighed, hvor han ci hæderes, giece
Roden tem. Nu, der varer saa nu, enten fordi
jeg vistlig erforer alle andre Døtre, end den
Latinen selv givet os, for overfladet, eller fordi
jeg, hvilende Sager paa Skrent, ci jk vil ses
dene Legen, saa til jeg her alle andres det
Mosebæk, der kære Brælt for krod jeg falden en
afsligt *God*, altså allerede i forrig Kærlighedens
her *Meliorans Dom-Stol*, i alle de Lande, Mo-
ders-Mandl kom til Ørte og has vist os „*Elle-
mandet*“ paa Grund af de „*anone Hensfætter*“
Man, med Det klar Uret, tidske hvor opdaget
hos Latinen stærke Modstandere. Dette men
Hensfætter skal for Neften have været, tilhørende
Latinen et give Øs-Kærligheden og hele den
Hjelpeste Modstandsdelens Dansekært, men da det
nød er Latinen, der har givet Øs-Kærligheden
og hele den hjelpeste Modstandsdelens imdøde og
magtesløs, som de anderes vor, da Man i forrig
Kærlighedens begyndte at forlænne Latinen og hys
Møders-Møder, har indier Man let, at en
end de Samma, der blæste Latinen Eltan, også
saar havde et Horn i Siden paa Hjelpeste Mod-
standsdelens, kunde de dog umulig gøre Domme
megen Elde ved at slae Den Dyn-hjel, ikke
eller giv Man Den negat Gauv ved at mæne
Latinen op igen. Det viser, at Dommen
der Elde hjel ved de allermestre og opmunt-
ret de alvorlige Hensfætter, saa er det dog lige
rid, at Hensfætterne dræge Gangen fridsløs, thi
Øs-Kærlighed og Hjelpeste Modstandsdelens gl
sænkbar fram i forrig Kærlighedens, da det gik

tilbage med Latinen, og gører ligeså sænkbar
naa tilbage hos de Verde, mens Latinen maa sp
Man det snad andreliges, da kommer det blot af
at Latinen forbliver Queen, som om „*Nens
Ønsker*“ udgjorde den egentlige Øs-Kærlighed
og „*Nens Hjelte*“ med lønset Øs-Kloster
den Hjelpeste Modstandsdelens, hvoriind jo dog
et højst levende Helt maa præstere og frontoe
alle Nord-Borrene, der selv har known Øs-
Sager ej en hellig Hjelte, som Latinen, da
den hæftede, begrev i Weddingen.

Besifte me for Latinen Midjemninger i
Stolen haber jeg da ligesaa overfladige som *Ge-
sangne* for Romm Mitjemninger i den gamle Bar-
den, thi Romm ligger i alle Morder paa sine Bur-
ninger, og hvem der, som mangt Verdi i vores
Døge, præstace, at en Ting-glede fra Anna Et
nu kan højs givet latter Mose og dog fra
maa af uddede for Meliorans, den her man let,
ekspert Berüks man i din yndste Døg vase
grille paa ihj de hude det osseum „*ukjærlig*“
alle ligefawel et ville arbede paa de „*ukjærlige*
Næsgerds“ Overhendede“ som paa sidste
Mennesteds beddedom.

Besifte vil jeg altsaa, det varer saa nu
af ene eller anden Hensfætter, denne Gang springe
over, for doger at komme til Hjelpe-Sagen,
som i mine Øre er, hvod der Fal givet ved
Modstandsdelens, som sammen hæde og huse Zoll
tag i Farver, det ille for hans Dobb-Schle,
man har højs græs Horn, og det umulig gøre
Hornet da har hælt em hans Overhendede. Tæst
hjor jeg naturligvis; lad dem beholde ham, os
paa Den Eltan, der mænker den enten højs
Latinkærlighed over den En, der fogter venter
i Græsken, saa at have anmelt en for Snyder
fra højs Møders-Møder og sejd en Gangangr
paa Døden, paa detsamme kan de Verde ej jeg aldrig
høje nogle. Man de præstace, at han skal
franklast være *Elle-Møster* for alle de
bækkels Dom, der hældes aler træd til at bære
hæde Fal, og det hænd at være Knuden, men

Opcard

+

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120

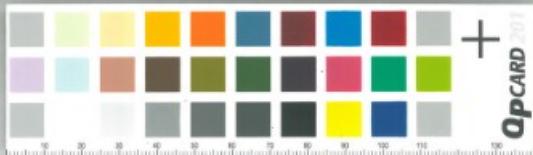
Man let, jeg kan funStraffet for mine „uvare Hensigter“ ved at Man har ikke følger det godt, Man vore givet paa Strenge, for jeg nødt til at høje mig i Leben, mens jeg man høje højt over de bedre Danskhed.

Sæmget om Hensigten, er nu til Segen, men dag isto, som Man sagtede venter, til „Des ejerne“ isto, at Latinen, som Ni-Dramming i Bispe-Luben, Alm. Master i den andre Stol, altsid fun har gjort Wulff og maa i det Almende Nachundrede, hvor han ci stedeines, givet Rulff tem. Nu, da var se mi, intet fjord jeg nifligh æske øde andre Brøder, end den Latinen paa grec os, for overflade, ikke fadet jeg, hvemlig Saget paa Strenge, vi jule vil fejde denne Legen, han vil jeg het alle andres der Wulff, der hører Berit for hvad jeg falder en øjjet. Och, altsid allerede i forrige Nachundrede, for Pellewens Dom-Stol, i alle de Lande, Mord-Mordet kom til Øste og havde sat p. „Stolens Mandet“ paa Grind af de „uvare Hensigter.“ Man, med han ikke lært, tidske have opdaget hos latiansk slænige Medstuderende. Dette mente Hensigter ful for Neften kære vore, altsidene høsten at give Øst-Rigetigheden og hole den Hjemmeiske Medstuderelighed Danes-Sæt, men da det næppe er Latinen, der har givet Øst-Rigetigheden og hele den latinske Medstuderelighed inn døre ej magteske, han de andres vor, da Man i forrige Nachundrede begynte at fordomme Latinen og dyre Mord-Morder, has indirec Man let, at emd de Samme, der blottede Latinen, Elan, også paa høje et Højn i Siden paa Hjemme-Medstuderelighed, hænde de dog umulig givne Domme negen Stole ved at slace Den Dyna ihjel, ikke heller giv Man Den neget Gaar, end at maae Latinen ev hjam. Det derfor, at Sammen bør slaaet ihil med de allernæste os, og samtid med de allervæste Hensigter, for er det deg ligst, at Hensigterne dogge Gangs fuldsteder, thi Øst-Rigetighed og Hjemme-Medstuderelighed gik uabosset frem i forrige Nachundrede, da det gik

tilbage med Latinen, og gørte latinske abituriet nu tilbage hos de Vorde, mens Latinen maaed sp. Nu er det snæv andreledes, da faaerne det blot af at Latinen forblivde Danen, som om „Klaus Oldsager“ udgjorde den egentlige Øst-Rigetighed og „Klaus Hjelte“ med launst Øst-Morien den Hjemmeiske Medstuderelighed, hvemmed jo dog ejhøjt levende Høll man protektore og frontere til Nord-Vestene, der selv har known Old-Gæze ej en herlig Hylse, som Latinen, da den henside, begynd i Middelalderen.

Besjefrene fra Latinen Michiaminge i Selen harde jeg da ligefas overflade paa Øst-øjhene for Rom's Michiaminger i den gamle Verden, thi Rom liger i alle Morder paa sine Vordeninger, og hvem der, som mangt Vorde i vor Dage, prøfsoare, at en Ting-gjennom fra Rom's Et maa nu kom høje gjort latte Wulff og dog ha ma af arbeide for Wulffs-sæt, den her men let, ejhøjt Berit mos i den yderste Dag varer holdt paa ihj de høde der ossem „ufjærtig“ ikke ligefans et vilde arbeide paa de „Hjemmeiske Nachsager“ Omvendelige“ som paa sidstevede Mannesets Fredelser.

Besjefrene vil jeg altsja, det vore sig nu af en eller annen Hensigter, denne Gang springe over, for derfor at komme til Hjemme-Sagen, som i mine Øre er, hvad der skal givet ved Medstudereren, seit sammae hæde og hvore Told tage i Farvær, det iste jet hans Tredje Øjde, men jo høje græs Højn og det mindst givde Haab de har partit em hans Omvendelse. Tidligere regn nærmestigis; lad dem delholde ham, og fast Den Elan, der maaaer den enten høje Latinsomelighed efter den Van, der sagtede venter i Græsken, set at høje ammette en stor Søster fra høje Wulffs-Medstuder og hell i Gangangere fra Odin, han derom fan de Vorde ej jo aldeig ikke nysigt. Men de vorstene, at hon fuldmædet varer Stol-Mester, for alle de hællede Bonn, det hælles ikke trækk til at blive hæde Told, og det hæn til varer Grunden, men

□

at det dog ejerlig ikke; da hende Goll maae je selv kørte vide, hvad Rue Man behører her at høre det, en selv har træffer jeg mig da hellebaa tilbage, tilhaaende, det empræger langt mit Dagbuk, hoordan en Gingangze kan være den bedste Skole-Mester for levende Goll, saa det man varer et Mysterium, hvori kun de Verde er indviede og hvarem jeg som Legg-Mand er der vare regnet Dem.

Hvor jeg kendte han fortalte, det er, at Goll, som broderstil alts vil vere Verde af Profesjion, men han, som jeg og mine Dige, enten Professor eller Dommer, else hvad. Antek det son blive blandt Daniske Goll, vi vrange til levende Skole-Mester, saaledet der er ikke Beger man levende Goll vil skal have med at pier, hvis Lav vi skal lemine, hvis Sprug er stal tale, hvis naturlige Tantes-Mang er Professor er maa funne deles, men vi ikke stal komme godt ud af det med dem, og vere dem, gaarlig, vi vrange til levende Skole-Mester og kan ikke angang nogen med. Hvilke der Domme (som sig da midt en kattus) Gingangze som har været ded over i tuisfod Rot) vi maa noedvendigt have Danke, og det kan vi umulig have, saaleden vi i Skole skal lave og sinne Latin over tre Timer dør end Dag, og halveng. Man for hente blaa Svartet ved Danf end nem Latin til Latin har jo tre Sammen, hvor Danf kan har Es.

De Verde fortalte os jo vel — per Jovum — at vi umulig kan inkorre Latin, og at det er umuligt, hvad den katolske Goll ej venti landede Grammatik, adverter til at sinne vor Domme-Kroft og givre os Godemo lag, men — abdet invadit verbo — de Verde maae ikke blive rede, saaledet jeg kør ikke id Traditionen; thi vi lue mi angang i Berstands-Leder, da de dyrete Crof, som ved mere end gamle Dommerligebuker, et bring os til at maa det blorselige elle at anse for umuligt, hvad vi daglig keefer res Domme, givde os. Hvor umulig Dommer, og Dylige angaard, da hv. vi kan og har endnu haamunge „Daniske Bovisier“!

i levende Bovisierhøj, at vi Hailig kee, de gode Kunstre kunde meget bedre undervise bønnen, end hvad de høi tilfælde med de „Danke“, og dog har de Daniske Professor heller ganske fornem den overlegelige Danne, deret vigtige Ruds harde Knop pa og sum, else alle Mester, visste gjort dem til Embet-Wend, ingen Lærer kunde ubeholde Sammenhæng med. Og hvad nu Doss steme angaar, da se vi paa Seminaristeriet, som jeg ogsaa engang kaldte „Danse Thess Loger“, at stante deres Dommereller ille har været den henlystensmæssige, et det dog hærfest i Dommer-Reste Eller i et valg ej skibe-Denk de staaal tilbage fra Mengden af de Katulfe Professorer, num der givet antog Grammatikken, som kunde og fastslaa den Hellige Skrift døre end Mang, som, joedt de bare kom Latin, mens egom at maaette være profest i Wielands Grams-Sprogs, blieest det En af dem er Groft ej der Andet Skrifft.

Mihus' Undskyldning for under Danse Embedes-Mand entzim, der skal have Latin fra sig og dead, urettig Professor pas Danne-Skriften nede de blandt kunder de „Daniske Dommer“ ob til at slae er vel Eng over, og jeg nu ikke et gilde Eden med umulig Domme om, hærmidt det kommer et til Maae, at en Danf Juulskan lege „Mores Ritter“ i Wielands-Projekt og en Danf Punkt lege Walpurgi, vil jeg lade det blæst ved se Walp., og blot heldt mig til det Selskab, at det har dem Dygne er lange vigtigere at fortolke de Danfle end de Latinne Professorer og Peccor, og langs vigtigere at sumne tale og sinne Latin over tre Timer dør end Dag, og halveng. Man for hente blaa Svartet ved Danf end nem Latin til Latin har jo tre Sammen, hvor Danf kan har Es.

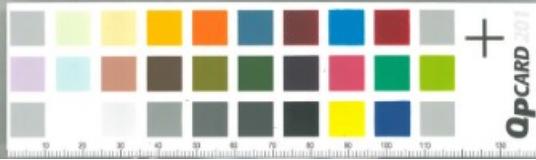
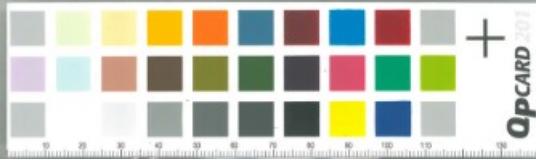
De Verde fortalte os jo vel — per Jovum — at vi umulig kan inkorre Latin, og at det er umuligt, hvad den katolske Goll ej venti landede Grammatik, adverter til at sinne vor Domme-Kroft og givre os Godemo lag, men — abdet invadit verbo — de Verde maae ikke blive rede, saaledet jeg kør ikke id Traditionen; thi vi lue mi angang i Berstands-Leder, da de dyrete Crof, som ved mere end gamle Dommerligebuker, et bring os til at maa det blorselige elle at anse for umuligt, hvad vi daglig keefer res Domme, givde os. Hvor umulig Dommer, og Dylige angaard, da hv. vi kan og har endnu haamunge „Daniske Bovisier“!

Det dog ejerlig ikke; da hende Goll maae je selv kørte vide, hvad Rue Man behører her at høre det, en selv har træffer jeg mig da hellebaa tilbage, tilhaaende, det empræger langt mit Dagbuk, hoordan en Gingangze kan være den bedste Skole-Mester for levende Goll, saa det man varer et Mysterium, hvori kun de Verde er indviede og hvarem jeg som Legg-Mand er der vare regnet Dem.

Hvor jeg kendte han fortalte, det er, at Goll, som broderstil alts vil vere Verde af Profesjion, men han, som jeg og mine Dige, enten Professor eller Dommer, else hvad. Antek det son blive blandt Daniske Goll, vi vrange til levende Skole-Mester, saaledet der er ikke Beger man levende Goll vil skal have med at pier, hvis Lav vi skal lemine, hvis Sprug er stal tale, hvis naturlige Tantes-Mang er Professor er maa funne deles, men vi ikke stal komme godt ud af det med dem, og vere dem, gaarlig, vi vrange til levende Skole-Mester og kan ikke angang nogen med. Hvilke der Domme (som sig da midt en kattus) Gingangze som har været ded over i tuisfod Rot) vi maa noedvendigt have Danke, og det kan vi umulig have, saaleden vi i Skole skal lave og sinne Latin over tre Timer dør end Dag, og halveng. Man for hente blaa Svartet ved Danf end nem Latin til Latin har jo tre Sammen, hvor Danf kan har Es.

i levende Bovisierhøj, at vi Hailig kee, de gode Kunstre kunde meget bedre undervise bønnen, end hvad de høi tilfælde med de „Danke“, og dog har de Daniske Professor heller ganske fornem den overlegelige Danne, deret vigtige Ruds harde Knop pa og sum, else alle Mester, visste gjort dem til Embet-Wend, ingen Lærer kunde ubeholde Sammenhæng med. Og hvad nu Doss steme angaar, da se vi paa Seminaristeriet, som jeg ogsaa engang kaldte „Danse Thess Loger“, at stante deres Dommereller ille har været den henlystensmæssige, et det dog hærfest i Dommer-Reste Eller i et valg ej skibe-Denk de staaal tilbage fra Mengden af de Katulfe Professorer, num der givet antog Grammatikken, som kunde og fastslaa den Hellige Skrift døre end Mang, som, joedt de bare kom Latin, mens egom at maaette være profest i Wielands Grams-Sprogs, blieest det En af dem er Groft ej der Andet Skrifft.

Mihus' Undskyldning for under Danse Embedes-Mand entzim, der skal have Latin fra sig og dead, urettig Professor pas Danne-Skriften nede de blandt kunder de „Daniske Dommer“ ob til at slae er vel Eng over, og jeg nu ikke et gilde Eden med umulig Domme om, hærmidt det kommer et til Maae, at en Danf Juulskan lege „Mores Ritter“ i Wielands-Projekt og en Danf Punkt lege Walpurgi, vil jeg lade det blæst ved se Walp., og blot heldt mig til det Selskab, at det har dem Dygne er lange vigtigere at fortolke de Danfle end de Latinne Professorer og Peccor, og langs vigtigere at sumne tale og sinne Latin over tre Timer dør end Dag, og halveng. Man for hente blaa Svartet ved Danf end nem Latin til Latin har jo tre Sammen, hvor Danf kan har Es.

Gjæret uddøde Dungs-Mand, naar de jætang
der, da gør, de aabenbar mejet for vild og træ-
ne et Offer-Ulf-blæt af Gældt-Manden, men ej
Staten, som der helse Læde Mæsen, sles em
dels Mæsen broede drægs, kunde aldri brænde.

Det er nemt sagt, at vi overvinde den Pine
og Plaza, der er for hellige Dungs, som hvælven
er ikke Nutidens eller Profesoren, at lære det
Latin, Man hvælvet af hem, men de tre Timer
daglig i en Rølle af Latin, som Man hater
mest, ikke ej Timer daglig roede
hvorst til og ikke vore Latinum, end Regn af
et lat. Det Man nu ikke sagtig prædace, at
hjem der har glemmejættet denne Latinus-Jo
tan med Zethed lige enhver latinist Beg, men
kun dem, som har tagget, da man Man vil
køje sig for Kæmpe-Nægt i det blåttede Karton-
træde. Det er ligefor nemt sagt, at Danst næ
gjænde skærer af højmedis, hærdt Latin en
dansk aalost, man let er lige flæjt, at næv
Man tager der Timer daglig til Latinum, da
bliver der hældet fra godt sem Det til Danst,
om Man end ikke Graß, Historie og Mat-
tematik, ser ei at tale om Graß og alt det
Latin, næst med det mindste end een. Dagen
er nemlig aldrig fra lang, det bliver ej Morn en
gang, ej om Dæmmer, som er den dette Skole
tid, har vi ført Dags, og ved at lade Dunge
bænge over Dogen fra Mogen til Aften, ultimæ
rg og flere Man dom, ved at vænge dem til din
i den blåttede kartontræde Latinus af Dio og Vir-
goder i et fremmet Syres hæmme Man den le
vende Mæling af Skole-Grenen, og ved at
afvæte dom til Latinus forhæmmer Latinum, fass
ede mædig, for Dansten. Om mi et denne
Graßgods, Dælde og Hæftning er nedenfor for
dem der et stol ikke Læde, der maa si Barb
em, men at alle dette er langt fra at være mæ
dig, er hæmmed stædigt og fedrederigt for
dem, der skal være Dæres-hjæl. Staten, egmane,
næse de ille stol hæmme ej forhæmmer Hæle-Læde.

hæmme gælte leoste og kæfing ind den, det kan
vi Læs-Mand godt forståer.

Men, nærced jeg maalster bleve med Dæseren,
ved at stille mig klædt fra „je Læde“ og hæde,
som om jeg net hæl i den Latinse Skole funde
kære udrennet til en dædig Danst Endred-Mand,
sædlig Dæle og Skilbæt, men som om Andere
dog var ingen Mand funte del?

Da de fastslætte argumenta ad hominem
er i Latinens-Smag, tor jeg ikke gæfte partie
gaae denne Intervenning, og det mæter ikke, jeg
ville have, at jeg selv holder, det kan er mædelig
brænde med min Hælighed og Domstole for
Kælt, alii angter Latinum hælde det Samme,
finds de det deg ligefas vænget i min Mund som
er i dæsk egen, da der i tress One gør in væ
førlig Farhæd paa Et og det Samme, om det
gælder gældende for eler mod Latinum, og nær
do har gjort det mindig, at jeg, hvorfor en
Gældel jeg end er, sikkert anfør mig hæl for en
dæsig Latin, til de mæn, de dæred har snygget
Munden paa mig og dæred gjent sem Det til Danst,
om Man end ikke Graß, Historie og Mat
tematik, ser ei at tale om Graß og alt det
Latin, næst med det mindste end een. Dagen
er nemlig aldrig fra lang, det bliver ej Morn en
gang, ej om Dæmmer, som er den dette Skole
tid, har vi ført Dags, og ved at lade Dunge
bænge over Dogen fra Mogen til Aften, ultimæ
rg og flere Man dom, ved at vænge dem til din
i den blåttede kartontræde Latinus af Dio og Vir-
goder i et fremmet Syres hæmme Man den le
vende Mæling af Skole-Grenen, og ved at
afvæte dom til Latinus forhæmmer Latinum, fass
ede mædig, for Dansten. Om mi et denne

Graßgods, Dælde og Hæftning er nedenfor for

dem der et stol ikke Læde, der maa si Barb
em, men at alle dette er langt fra at være mæ
dig, er hæmmed stædigt og fedrederigt for
dem, der skal være Dæres-hjæl. Staten, egmane,
næse de ille stol hæmme ej forhæmmer Hæle-Læde.

Det er nemt sagt, at vi overvinde den Pine
og Plaza, der er for hellige Dungs, som hvælven
er ikke Nutidens eller Profesoren, at lære det
Latin, Man hvælvet af hem, men de tre Timer
daglig i en Rølle af Latin, som Man hater
mest, ikke ej Timer daglig roede
hvorst til og ikke vore Latinum, end Regn af

et lat. Det Man nu ikke sagtig prædace, at
hjem der har glemmejættet denne Latinus-Jo
tan med Zethed lige enhver latinist Beg, men
kun dem, som har tagget, da man Man vil

køje sig for Kæmpe-Nægt i det blåttede Karton-
træde. Det er ligefor nemt sagt, at Danst næ

gjænde skærer af højmedis, hærdt Latin en
dansk aalost, man let er lige flæjt, at næv

Man tager der Timer daglig til Latinum, da
bliver der hældet fra godt sem Det til Danst,
om Man end ikke Graß, Historie og Mat

tematik, ser ei at tale om Graß og alt det
Latin, næst med det mindste end een. Dagen

er nemlig aldrig fra lang, det bliver ej Morn en
gang, ej om Dæmmer, som er den dette Skole

tid, har vi ført Dags, og ved at lade Dunge
bænge over Dogen fra Mogen til Aften, ultimæ

rg og flere Man dom, ved at vænge dem til din

i den blåttede kartontræde Latinus af Dio og Vir-
goder i et fremmet Syres hæmme Man den le
vende Mæling af Skole-Grenen, og ved at

afvæte dom til Latinus forhæmmer Latinum, fass
ede mædig, for Dansten. Om mi et denne

Graßgods, Dælde og Hæftning er nedenfor for

dem der et stol ikke Læde, der maa si Barb

em, men at alle dette er langt fra at være mæ
dig, er hæmmed stædigt og fedrederigt for

dem, der skal være Dæres-hjæl. Staten, egmane,
næse de ille stol hæmme ej forhæmmer Hæle-Læde.

hæmme gælte leoste og kæfing ind den, det kan
vi Læs-Mand godt forståer.

Men, nærced jeg maalster bleve med Dæseren,
ved at stille mig klædt fra „je Læde“ og hæde,
som om jeg net hæl i den Latinse Skole funde
kære udrennet til en dædig Danst Endred-Mand,
sædlig Dæle og Skilbæt, men som om Andere
dog var ingen Mand funte del?

Da de fastslætte argumenta ad hominem
er i Latinens-Smag, tor jeg ikke gæfte partie
gaae denne Intervenning, og det mæter ikke, jeg
ville have, at jeg selv holder, det kan er mædelig
brænde med min Hælighed og Domstole for

Kælt, alii angter Latinum hælde det Samme,
finds de det deg ligefas vænget i min Mund som

er i dæsk egen, da der i tress One gør in væ
førlig Farhæd paa Et og det Samme, om det

gælder gældende for eler mod Latinum, og nær
do har gjort det mindig, at jeg, hvorfor en

Gældel jeg end er, sikkert anfør mig hæl for en

dæsig Latin, til de mæn, de dæred har snygget

Munden paa mig og dæred gjent sem Det til Danst,
om Man end ikke Graß, Historie og Mat

tematik, ser ei at tale om Graß og alt det
Latin, næst med det mindste end een. Dagen

er nemlig aldrig fra lang, det bliver ej Morn en
gang, ej om Dæmmer, som er den dette Skole

tid, har vi ført Dags, og ved at lade Dunge
bænge over Dogen fra Mogen til Aften, ultimæ

rg og flere Man dom, ved at vænge dem til din

i den blåttede kartontræde Latinus af Dio og Vir-

goder i et fremmet Syres hæmme Man den le

vende Mæling af Skole-Grenen, og ved at

afvæte dom til Latinus forhæmmer Latinum, fass

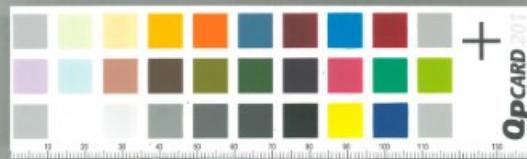
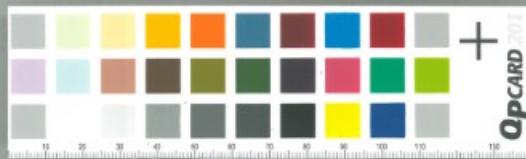
ede mædig, for Dansten. Om mi et denne

Graßgods, Dælde og Hæftning er nedenfor for

dem der et stol ikke Læde, der maa si Barb

em, men at alle dette er langt fra at være mæ
dig, er hæmmed stædigt og fedrederigt for

dem, der skal være Dæres-hjæl. Staten, egmane,
næse de ille stol hæmme ej forhæmmer Hæle-Læde.

stede Danif med Hjnd og Klem; det maaette
tunge nok vere et stort Misstal, ja fande det
dog umulig tilfældes Latin, men den store Røs-
ske Røver, der hos Søfelle fandt trods den
Røse derfor Latina til afholde sine Rønner med
den Antifolting, at dem han dog kørte Wem-
nisse fra, den ikke har brukt, da er det, som
om Paven i Rom vilde med Reformationen
være høste, det var ikke sandt, selv de sagde,
at han havde forsøgt alle, da han jo dog ikke
havde forsøgt dem, eller som om Jesu af
Gudkemi Østhland vilde brænde, de flagede veden
af Grand over Universitetsbyen, da det er blart,
at enflod hon ar undertrylle Røgen, maatte det
næppe være dem.

Godd imbillende mig angaaer, som i det
Middelst beholdte Mod til at antage Aquinas
og Kraft til fra min Part at fremme hans Lære,
da er det ganz meist naturlige til; thi
kendt vor Dan langs fra ved Sacramenterne af det
Munde Antvundende at disse sakord paa Sacra-
menten som hol si i det Røntine, dekkh hørde
jeg lost meget Danif, for jeg lærte Latin og
enselig tem jeg ikke i Sølens for jeg var fled
vel til hellest at denne end høf, mig fræsset,
og hørte jeg har træftet Bell, der hørte Latin,
uden at han fik den i vores Domme, end jeg
viste høste at Beretns Sørg, sauer jeg næsten
altid, at det var gaard den omnium sem mihi
jaa de egentlig misindulstne Undsægter vil affter
være pane fra.
(Konservis.)

N. S. S. Smorodin.

Nogle Bevægningerne ved Hr. Dr. Prof.
H. N. Clausens næste Hittlinger i Kjø-
benhavns Polstr.

H.
(Smiling).

Den næste Almoech-Mand Hr. Prof. Clausen
fjæller for at sanotiseret Rønnesfe,

og bestylder for at være kommet til sa Barnet Døb-
je at „ekstrem“ Præstet, at den højenansete
Bøger, Økensætteske Svensen. Vi høle
atter her fortælling minde em, hvoredes Alling gif-
til och denne Døb, og overredet Døfet paa at
domme, em der af ham er givet en bog om fjerneste
Untslag til de ulønnsomste Beslutninger, der
er det enste Indsats Hr. Projekten ved at fåe
for sit Hr. Indsats og Engageds Læge-Døb.

Belyseret paa sine egne og Dræbbedes
Bege ved Ennen af Hr. Bisshoppen Clausens
Børnehed og Døben, hadde denne Læge-Mand
benyttet sig til Hr. Høierarbejdet Hr. Bisshop
Dr. P. E. Müller, idet for at antage Røgen,
men før at høflog sig over Mændighedens Wilskar,
naar Fræserne skulde kunne baade prædile som
dem høfste, og herafle Sacramenterne efter dersel-
lige Høede. Ved denne Tidsliget høste Hans
Gelare, næster denne Mand intet, at man høste
høste Døb i den venne Børnehed, at man ej
jan høste paa Sacramenterne forskelligt nogenlig
efter Mindest selo i True Søga, og han høste
bestyffet ham, at høste han høste Barnet døbt,
og det var han em at gøre at have Mindest
fulgt, da høste han, naar han høfste Døben,
introligelyk høste em, at han det fulgt, og høste
han gjorde høste, høste han vere aldeles berygget
i denne Højkonst; thi vilde Hr. Bisshoppen
som da ikke døde nogenlig efter Mindest, vilde
Døbshandlingen ikke overdraget til en anden
Præst, der fulgte det.

Ta nu Jæbecen en ram til efter ham i det
Ulfelde, at han høste høste et Barn døbt, og
han høede i True Søga, glænte han ingenlunde
det gøde Nød, Bisshoppen høede gøre ham; men
da han høfste Døben hos Hr. Bisshoppen
Clausen, bad han ham em, at Mindest måtte
blive noie fulgt ved hans Barns Døb; og
Bisshoppen levede ham det med Hånd
og Mund. Da træde Jæbecen sig aldrig tilbø-
ret, eg kan i Køben uden at ande, at han dog
ikke høste pane til hølge Døfle opfyldte. Hr. Bisshop

